

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

**Letnik 30, št. 07-08
JULIJ-AVGUST 2010**

V TEJ ŠTEVILKI:

- ⇒ **O KNJIGI**
- ⇒ **PRAZNOVANJE
STOLETNICE**
- ⇒ **EVHARISTIČNI
KONGRES**
- ⇒ **REVIJA CERKVENIH
PEVCEV**

VESELJE OB PRAZNOVANJU 100-LETNICE

Koliko veselja, pričakovanja in sodelovanja doživljamo ob pripravi na kakšno večje praznovanje. Tako razpoloženje je bilo čutiti ob pripravi na praznovanje stoletnice Župnije Dolnji Logatec.

ŽPS je skozi vso pomlad načrtoval kako pripraviti slovesnost. Odločili smo se za tridnevje. V petek je bila predstavitev knjige, »POD OBOKI SV. NIKOLAJA«. Ponosen sem na vse sodelavce, pisce, za tehnična in uredniška opravila, katera so zahtevala izredno zavzetost in skrbnost. Ker je knjiga tudi poleg bogate vsebine tudi lepo oblikovana, bo primerno branje ne samo za nas Logatčane, pač pa tudi za širši krog. Zelo lepo darilo bo tudi ob raznih osebnih praznikih, ob Novem letu in jubilejih.

V soboto, ko so bile zadnje priprave na farni dan, smo bili popoldan deležni lepega praznovanja 10-letnice NAZARETA. Čestitamo!

V stekleni dvorani pa je bilo odprtje razstave fotografij skozi 100-letni čas župnije.

V nedeljo, 20. 6. 2010 pa je bila višek praznovanja sv. maša, ki jo je daroval pomožni ljubljanski škof TONE JAMNIK. Ker so pri sv. maši peli vsi župnijski zbori z orkestrom pod vodstvom dirigenta Marjana Grdadolnika, je bil g. škof tako navdušen, da je v homiliji začel takole: »Naj danes govori glasba in petje, kar je najlepši izraz hvaležnosti in praznovanja.«

Popoldan smo kljub deževnemu vremenu do konca speljali farni dan in srečelov, za kar vsem, ki ste pri tem sodelovali, čestitam za velikodušnost, pomoč in služenje občestvu z veseljem. S takimi farani, ki so odprti in pripravljeni graditi živo občestvo, bomo lahko naredili še veliko lepega in dobrega v naši krajevni Cerkvi župniji Dolnji Logatec.

Vsem za vse hvaležni župnik

Janez Kompare

BOG NAŠIH OČETOV

V sklepu knjige *Pod oboki sv. Nikolaja* in ob praznovanju 100-letnice naše župnije vas želim povabiti k refleksiji. Ko imamo pred očmi sto let zgodovine, se začne porajati vprašanje, kaj vse to pomeni danes zame? Mogoče mislimo, da moramo biti zaradi tega ponosni. Možno je tudi, da nekateri danes jemljejo zgodovino kot breme in sploh nočejo spoznavati preteklih dogodkov, misleč, da bodo na ta način lažje gradili prihodnost. Kako pa vi mislite? Je zgodovina pomoč v da-

našnjem življenju ali pa ovira, ki nam onemogoča svobodno korakanje prihodnosti naproti? Če se ne bi spominjali vseh težkih trenutkov, trpljenja, ran, ki jih še nosimo v srcih, bi življenje res postalo bolj enostavno? Meni osebno je spoznavanje zgodovine v pomoč. Pokazati želim, kako lahko zgodovina pozitivno vpliva in oblikuje našo sedanjost.

Od ošabnosti k ponižnosti. To, kar imamo danes, je bilo zgrajeno na mnogih žrtvah ljudi, ki se niso samo trudili, ampak pogosto plačali najvišjo ceno, kajti za vero in domovino so darovali svoje življenje. Če se bomo tega zavedali, bomo poskušali s ponižnostjo in z velikim spoštovanjem posredovati ta dragoceni zaklad prihodnjim rodovom. Ne smemo namreč spregledati vere in junaške države naših predhodnikov, ki so kot posamezniki vplivali na tok zgodovine, čeprav se jih nekateri danes nočejo spominjati. Po tolikih letih je spregovoril z veliko močjo bl. Lojze Grozde in danes pričuje o neizmerni Božji ljubezni. Koliko je takih ljudi kot naš novi blaženi, ki so ži-

veli v Logatcu in v Sloveniji? Danes tega ne vemo, ampak ve Bog in vsakega od njih pozna po imenu. Mi trdno verujemo, da bo vsak od njih nekoč spregovoril. Če ne prej, se bo to zgodilo takrat, ko bo Kristus prišel v slavi sodit žive in mrtve – »zakaj v tebi je izvir življenja, v tvoji luči vidimo luč« (Ps 36,10).

Iz strahopetnosti k pogumnemu pričevanju. Še zmeraj imam pred očmi bl. Lojzeta Grozdet in njemu podobne. Ravno tukaj postane vidno delovanje Božje milosti, kajti nihče ne more reči: »Jezus je Gospod, razen v svetem Duhu« (1Kor 12,3). Mučeništvo in vsako pričevanje za Kristusa je kot krona oziroma nagrada. Take milosti so deležni tisti, ki so v življenju tesno povezani s Kristusom in ljubijo Boga z vsem svojim srcem. Jezus je rekel v govoru na gori: »Vi ste sol zemlje, vi ste luč sveta« (prim. Mt 5, 13-14). Vabi nas, da postanemo kot Cerkev znamenje odrešenja za vsako generacijo, ne zaradi naše popolnosti, pač pa zaradi tega, ker smo izkusili Božjo ljubezen.

VSAK KONEC JE ZAČETEK NEČESA NOVEGA

Od godrnjanja k hvaležnosti. Spoznavanje zgodovine nam odpira oči, da vidimo, da nisem jaz edini, ki moram iti v življenju skozi preizkušnje. Sploh se ne zavedamo, koliko stvari smo prejeli nekako zastonj. Tukaj je zgodovina naše župnije zelo bogata, samo če pogledamo duhovne poklice. Vpričo tega ne moremo biti ravnodušni, saj nas je Bog tako radodarno obsipal s svojimi darovi.

Torej – če bomo z modrostjo gledali nazaj, nam zgodovina ne bo otežila in zagrenila življenja, temveč nam bo s pravo držo pomagala vstopiti v današnji dan. Kajti zgodovina ni breme, ampak dar, Božje delo, ki ga je Bog storil za nas. V Svetem pismu bomo našli na izraz: »Gospod, Bog naših očetov Abrahama, Izaka, Izraela (1Krn 29, 18). Judje so se pogosto spominjali preteklih dogodkov, ker so se zavedali, da če se je Bog takrat pokazal močnega, bo tudi naprej deloval s svojo močjo – danes, v moji konkretni stiski. Zgodovina je za nas izvir upanja in nas spodbuja na poti vere.

Andrzej Gosek

Po izidu knjige *Pod oboki sv. Nikolaja – stoletje župnije Dolnji Logatec* smo vstopili v nov krog večnega iskanja, ko bomo lahko ob prebiranju zapisov dograjevali svoje lastne spomine in jih na novo ovrednotili. To je tudi čas, ko se mnogih, že na videz pozabljenih drobcev spet na novo zavemo, in to je trenutek, ko je vredno vse to zapisati, komu povedati ali koga na to opozoriti. Vseh takih spominov (v ustni obliki ali kot stare fotografije, slike, razglednice, plakati in drugo), ki jih v pravkar izdani knjigi ni, bomo zelo veseli, saj bodo temelj novim zapisom, ki čakajo ne samo nas, ampak tudi generacije, ki prihajajo za nami. Zbirajmo zrnje spominov, da jih bomo zasadili v brazde za novo žetev, nove knjige, razstave in drugo. Tako bomo ohranili svetišče naših spominov živo in rodovitno.

Alen Širca in Milan Trobič

TO DELAJTE V MOJ SPOMIN!

Hoc facite in commemorationem meam!*Franc Musec: kapelica sv. Jožefa*

Bilo je še tiste čase, ko se mi je nabralo komaj kakih osem, devet let; deset jih še nisem naštel. Bil sem ravno pravšnji, da me je bil domači župnik povabil med ministrante, se pravi med strežnike, kot smo ministrantom rekali tamkaj v Slovenski Istri. Seveda, tačas je bilo maševanje in tudi ministriranje v latinskem jeziku. In nadobudni strežniki smo se morali obrednih obrazcev naučiti v latinščini, ki nam je bila kljub bližini romanskega življa silno tuja, nerazumljiva. Zato smo se strežniki svojih bogoslužnih obrazcev stežka in nekam momljajoče naučili. Običajno se je razločno slišalo nekaj začetnih in

nekaj končnih besed, vmes pa bogvekaj; in tudi prepričan sem, da je samo Bog vedel, kaj vse se nam je izustilo – seveda, vse z najboljšim in Bogu vdanim namenom. Tako mi – strežniki.

Duhovnik je bil drugače več latinskega obrednega besedja in ga je prebiral ali recitiral z vso potrebno pravilnostjo, pa tudi on z ne najbolj jasno natančnostjo. Tako je do mojih ušes redno prihajalo nerazumljeno, nejasno in največkrat razlomljeno besedišče. Ob povzdigovanju, preden je župnik dvignil kelih, so moja ušesa vselej slišala nekaj takega: »Hocite inkomencjomea.« Kaj naj bi to

pomenilo, nisem vedel, a zdelo se mi je, da je bilo to nekaj pomenljivega, predno je svečenik dvignil kelih z Jezusovo krvjo, ki jo je bil pred tem s posvetitvijo spremenil iz vina in vode.

Minila so leta in iz nekega molitvenika, ki je latinska mašna besedila razlagal v slovenščini, sem razvozlal dvojce: najprej – tisti »Hocite inkomencjomea« bi moral pravilno slišati kot: »Hoc facite in commemorationem meam,« in naprej – razkril se mi je bil pomen latinskih besed, ki so sporočale znamenito Jezusovo naročilo: »To delajte v moj spomin.«

In prav to Kristusovo naročilo je tudi meni narekovalo, da sem se mu še posebej posvetil pri pisanju svojega skromnega deleža za knjigo ob 100-letnici naše župnije. Poskusil sem ubesediti vsebinski lok od obe dnice zadnje večerje v Jeruzalemu do cerkve in Cerkve ter dalje prek Cerkvovske vasi do samostojne duhovnije v Dolnjem Logatcu, se pravi do župnije sv. Nikolaja, nastale pred natanko sto leti.

Marcel

BRUSOV KRIŽ NA BUKVI VRH LOMA

Veliko znamenj in kapelic premore naša župnija. Kot sakralni objekti s svojo zgodbo o nastanku so del splošne kulturne dediščine. Prav vsaka zgodba, zaradi katere je bilo postavljeno v križpotje še tako preprosto razpelo, je dragocena. Pripoveduje nam o ljudeh, njihovih stiskah in veselju, prek njih začutimo, da so živeli v tem prostoru prav tako kakor mi in se srečevali z enakimi življenjskimi situacijami. To spoznanje nas oplemeniti, hkrati pa gre za veliko več. V razpotju postavljena znamenja so opomniki, da je tudi v križiščih življenja odločitev vedno naša – levo ali desno v zavesti, da se znamo brez Križanega ob strani opoteči.

Ob stoletnici je naša župnija izdala knjigo. Z nekaj zgodovinske tematike, z osebnimi zapisi in predstavitevjo življenja v župniji bo nadgradila prvo tovrstno knjigo izpred dvajsetih let in jo tudi v mnogočem dopolnila. V knjigi »Črtice iz življenja kraja in obeh župnij« je v poglavju o kapelicah in znamenjih omenjeno železno razpelo na bukvi vrh Loma, nastanek pa, da ni znan.

Zgodba o nastanku še vedno živi, mogoče se ob pripravi knjige ni pustila ujeti, zato je prav, da se zapiše sedaj.

Bilo je nekaj let pred drugo svetovno vojno, ko so Verbiči, po domače Brusovi z vasi, sekali na Požganem. Tisti dan je gospodar Verbič še z nekaj možmi na sečišču naložil hlodovino. Težko natovorjeni so se podali nazaj proti vasi, eden od mož spredaj pri konjih, druga dva ob vozu pripravljena na zaviranje po dolgih klancih Loma in Drviš. Ne ve se, zakaj sta konja zbežjala. Potegnili sta na vso moč. Tisti spredaj ni mogel storiti ničesar več. Iztrgalo mu je povodca iz rok in le še odskočil je pod cesto, da ga ne ujame in podre voz. Moža zadaj sta še poskušala zavirati, a vprega se ni dalo več ustaviti. Postal je prenevarno, odskočila sta še onadva in konja z vozom sta zdrvela po ozki cesti navzdol in izginila v ovinek. Gospodarja je speklo v prsih, vedel je, kaj bo. Težak voz bo v klancu porinil konja pod cesto in ju pogubil. Stekli so za njima v strahu poslušajoč, kdaj bo zabobnelo prevračanje voza,

Brusov križ, foto Jan Mihevc

pa je vse potihnilo v daljavi. Ko so zasopli ujeli voz v uleknini gozdne poti v razpotju pod bukvi vrh Loma, sta konja mirno mulila ob poti, kot da se ni nič zgodilo. Božja roka je obvarovala njih in konje pred nesrečo, je rekel gospodar Verbič in kmalu zatem na bukev pribil križ – v zahvalo in spomin.

V knjigi »Črtice iz življenja kraja in obeh župnij« je omenjen tudi neznan izvor znamenja na Polcu. Tudi ta zgodba se takrat ni pustila ujeti, sedaj pa je zapisana v novi knjigi. O očetu, ki svojemu sinu, padlemu vojaku, namesto nagrobnika lahko postavi le križ ob domače njive.

Jan Mihevc

DUHOVNI POKLICI

Marijina družba leta 1940

*Dragi logaški farani,
najprej želim izreči
iskrene čestitke ob sto letnici
župnije!*

*Skupaj z vami se
zahvaljujem Gospodu za
mnogotere milosti, ki smo
jih bili deležni Logatčani
po dobrih duhovnikih, ki
nam jih je Bog pošiljal.
Ti so v svojih molitvah
in žrtvah bedeli nad našimi
starši in nami, nas
vzgajali, usmerjali pa tudi
opozarjali na nevarnosti.
Skupaj z nami so delili
veselje pa tudi preizkušnje
in žalost. V tem letu
duhovništva se jih še posebej
spominjamo v molitvah
in zahvali Bogu.*

S. Polona Švigelj

Zares, bodimo hvaležni za duhovnike in redovnice naše župnije. Za tiste, ki so pri nas delovali in še delujejo, in tiste, ki so od tu šli za Gospodovim klicem.

V župniji Dolnji Logatec so se v stotih letih zamenjali le štirje župniki, kar je redkost in posebnost. Prva dva župnika, Valentin Remškar in Jože Pogorelc, sta župnijo vodila vsak po 35 let, tretji, Tone Kompare, je bil premeščen po dvajsetih letih službovanja, sedanjemu župniku Janezu Komparetu pa se izteka deseto leto delovanja. V zadnjih desetih letih sta pri nas kot duhovna pomočnika delovala

Robert Friškovec, ki je bil med nami pet let in pol, in Andrzej Maksymilian Gosek, ki se po treh letih služenja od nas poslavlja.

Je pa iz nje izšlo pravo bogastvo duhovnih poklicev: dvanajst duhovnikov, med njimi sta dva redovnika, in šest redovnic, med njimi tri misijonarke.

Prvo novo mašo smo imeli kmalu po ustanovitvi župnije, leta 1913, naslednjo pa šele 24 let kasneje. Najrodovitnejši je bil čas, ko je župnijo vodil Tone Kompare. V dvajsetih letih je na delo v Gospodov vinograd šlo šest duhovnikov in pet redovnic.

Na duhovniško službo se danes pripravljata dva bogoslovca, brata, oba v mednarodnem semenišču.

Gospod kliče na različne načine. Vsak duhovni poklic je skrivnost, vsak je drugačen. To nam pripovedujejo življenjske zgodbe naših duhovnikov in redovnic v knjigi Pod oboki sv. Nikolaja.

Petra Rok

SPOMIN NA ROJSTVO »SLOVENSKE POMLADI«

Bežni pogled na prehojeno pot našega farnega občestva zaobseže nekaj več kot samo dobo ene generacije. Slavimo stoto obletnico njenega rojstva. Spomini sežejo v čas pred prvo svetovno vojno. Naši stari očetje in matere so jo z vso trpkostjo občutili. In spomenik žrtvam te vojne s kapelico svetega Jožefa in imeni zapisanih žrtev še spominja na to vojno tudi pri nas. Pa se je generacija ljudi, zrasla pred drugo vojno, že soočila z novo svetovno morijo in novimi spomini na vojne čase. Spomeniki, kar več jih je, nas opominjajo na težko prehojeno pot in številne žrtve. Batičev spomenik na vstopu v Lipov drevored in še svež spomin pred cerkvijo svetega Nikolaja nas opozarjata na preizkušnje, ki jih kar ni konec. Pa vendar nas misel Marka Kremžarja (*Časi tesnobe in upanja*, Družina, Ljubljana 2008) kljub trpkim izkušnjam sili k zaključkom, »da smo iz roda v rod bolj žilavi kljub dejstvu, da so nas skušali obvladati s tem, da so jemali zemljo in kratili svobodo.« Citirani avtor še dodaja: »Tudi izzivom, ki jih skriva prihodnost,

bomo kos, če ne izgubimo zaupanja vase. To pa bi pričelo pešati, ko ne bi več temeljilo na zaupanju v Boga.«

Spomini na »strah in pogum« in na čas naše pred komaj nekaj leti zaživete (rojene) »slovenske pomladi« še niso zbrani. Takrat nas je lepega dne hrumenje tankov po vrhniškem klancu presenetilo. Še danes je slišati številne zgodbe o ljudeh in dogodkih, ki so se dotaknile mnogih, pa niso vsi enoznačne. Med nami živijo take zgodbe, ki nas spominjajo na podobne stiske ljudi, kot jih je v času večje zgodovinske stiske začutil E. Kobek in nam jih, vsem v opomin, zapisal v *Strahu in pogumu*. Pa niso samo veliki »dogodki« tisti, ki so vredni, da bi si jih zapomnili.

Še vedno živ mi ostaja spomin na sva-reč poziv predstavnika domače občine. Ta je v nedeljo, 30. 6. 1990, prekinil zbranost pri daritvi nedeljske svete maše ob deveti uri. Težka zadnja vhodna vrata so se hrupno odprla in ostala na široko odprta. Po cerkveni ladji je med ljudi s hitrimi koraki prišel znanec,

sicer redni obiskovalec mašne daritve, gospod Ivan Kobal, vsem znan kot »logaški veterinar«. Ustavil se je šele pred oltarjem. Presenečeno smo zrl in objela nas je tesnoba. Bil je čas, ko smo že poslušali sva-reča dnevna poročila o morebitnih vojaških, tudi letalskih napadih, še »do včeraj« prijateljskih sosedov. Pozval nas je k mirni vrnitvi na domove zaradi morebitnih pričakovanih letalskih napadov.

Stisnilo me je v grlu, še posebno zato, ker sem pri tej mašni daritvi pričakoval krst svojega vnuka. V cerkev smo se vrnili kasneje. Vznemirjenje in strah pred neznanim sta me objela, podobna tistemu, ki sta me kot otroka v isti cerkvi prešinila ob objavi začetka druge svetovne vojne. Takrat je prav tako občinski glasnik na stopnišču takratnega Deglerijevega gospodarskega poslopja, ki je stalo nasproti cerkve, objavil začetek vojne. Grenak spomin na dogodek in na vse tisto, kar je takrat sledilo, je vzbudilo v meni strah pred neznanim.

Tudi za naš kraj in naše ljudi v njem velja

spoznanje, da so se dnevi »slovenske pomladi« trpko dotaknili mnogih, še posebno tistih mladih, ki so morali, z orožjem obloženi, pričakovati takratne tankovske in letalske obiskovalce.

Kar nelogična in z zdravo pametjo skregana se mi je zazdela naša stvarnost. Tako hitro so morali mladi takrat sprejeti novo miselnost, drugačno od tiste, ki so jo spoznavali samo nekaj let ali celo samo nekaj mesecev preje ob »služenju vojaškega roka«. Mnoga znanstva, tudi prijetna, so ostala iz teh druženj. Zato je bilo težko čez noč spremeniti poglede na vse tako drugačno videenje resničnosti. Časa za premišljevanje ni bilo. Zato ostaja v zavesti spoznanje nemoči po trezni presoji novega vsakdana.

Pa ostanimo doma. Lep, jasen je bil tisti dan, ko sem po službeni dolžnosti sedel ob telefonu v tajništvu takratne občinske stavbe. Bil sem »dežurni«. Občinska stavba je bila prazna. Vsi zaposleni so se v tistih dneh najraje po opravljenem delu čim hitreje vrnili na svoje domove. Moreče čakanje neznanega je napolnjevalo prostor. Tega je pretrgalo grozeče hru-

menje tankov, ki so bili na poti z Vrhniške po vrhniškem klancu. Ustaviti so se morali na Cesarskem vrhu ob protitankovski zapori. Različne zgodbe so potem krožile med ljudmi o tem, kaj vse se je dogajalo ob zapori. Vedel sem le to, da tankov v Logatec ni bilo in da se je trušč polegel. Zaporo pa je bilo treba varovati. Zato je bilo potrebno proti večeru zamenjati in okrepiti enoto, ki je prva doživela ognjeni krst.

Prvi tankovski rafali so vnesli v mlade strelce, da »gre zares«. Prav hitro je bilo začutiti resnost dogajanja. Strelci po v okolici, barikade za skalami in v gozdu skrite zaščitne skupine branilcev so vnesli občutek negotovosti.

Prvo resnično doživeto razmišljanje čez noč rojenih vojakov sem zaznal ob srečanju skupine zdaj že vojakov, ko so zvečer odhajali na zamenjavo prve enote. Pogovori mož in fantov so izražali občutke prve, resnično doživete vojne. Slovo od domačih, ko so odhajali na neznano pot, kjer lahko pričakuješ prav vse, je odražal priten strah in nemir. Vse to je bilo čutiti ob slovesu teh, resnične vojne neva-

jenih, mladih ljudi. Trdni stiski rok in prve solze mladih mamic ob tem nepričakovanem slovesu niso bili redki.

Kasnejši pogovori prvih stražarjev naše pričakovane resnične pomladi so nakazovali svojevrstno resničnost. To so oblikovali sila različno pogumni značaji, ko so se srečali s prvimi streli.

Sam sem te prve dni naše vojne preživel nekoliko drugače. Potem ko se je tankovsko hručenje umirilo, sem še vedno nemirno ždel ob telefonu. K meni je prihitel prestrašeni znanec in me svareče opozarjal, naj se vendar umaknem na varno. Nobenih novic o tem, kaj se dogaja, ni bilo. Tišino je prekinil telefonski klic. Olajšano sem dvignil telefon. Na veliko začudenje sem zaslišal odločen, kasneje pa že umirjen klic iz »Oaze miru«. Tam je bila takrat še »raketna baza«. Odrezana je bila od svojih enot in tudi njih se je lotevala negotovost. Klic je bil namenjen »vodstvu«, naj se vendar kaj ukrene za prekinitev streljanja. Žal mu nisem mogel kaj spodbudnega odgovoriti in ne ponuditi naslova odgovornih, s katerimi se je želel pogovoriti in

Marijin vrtec 1937

jih zaprositi za razrešitev zapore na Cesarskem vrhu. Številnim neuslišanim klicem, kot da so vsi telefoni prekinjeni, je sledil prelet dveh letal, ki sta iskali v gozdu, tik ob zapori, skrite položaje branilcev. Pogovor letalcev s tankovsko enoto je bil kasneje objavljen v našem dnevnem tisku.

Ostajajo pa mi mnoga neodgovorjena vprašanja, ki zadevajo stisko ljudi napadalcev v zastavljenem tanku in za skalami skritih branilcev, mnogih do pred kratkim znancev in celo prijateljev.

Odgovorov, ki bi mi pojasnili smiselnost takih dogodkov, pa tudi sam zase ne najdem in tudi odgovorov o človeški nemoci razreševanja med-

človeških nesporazumov brez vojne ne.

V ta razmislek se mi vriva še razmišljanje Lojzeta Gosarja (*Za širši pogled na kulturo*, Družina, 9, 28. 2. 2010), ki nas spodbuja k razmisleku, da bomo morali zaživeti bolj kulturno. To pomeni, da bomo razumeli tisto, kar nam Slovar slovenskega knjižnega jezika ponuja z razlago pojma *kultura*. Ta je skupek dosežkov vrednot človeške družbe kot rezultat človekovega delovanja in ustvarjanja. To pomeni, da si bomo morali prizadevati za tako vsebino življenja, »da bo naše delo vedno služilo resnični blaginji človeka,« je še zapisal Lojze Gosar.

Zdi se, da bomo morali najprej vsak zase

in neodvisno od vsiljenega mnenja večine okoli nas, zaživeti človeka vredno življenje. To naj bi temeljilo na sprejetih vrednotah, ki izhajajo iz začetkov naše vere. Nihče pa ne more verovati sam. Razumeti besede apostola Pavla »kdor ljubi bližnjega, je izpolnil postavbo ... Ljubezen je torej spolnitev postavbe« (Rim 13,8–10) in živeti po njej je morebiti odgovor posameznika, ki bo zmožni sooblikovati tudi pravo javno mnenje. To je tudi upanje za tvorno sožitje med ljudmi. Praški nadškof Miroslav Vilčič bi še dodal: »Najprej evangelizirajmo nas same.« (Alojz Rebula, Koraki apostolskih sandal, Mohorjeva založba, 1993)

Pavle Mihevc

KORENINE PRIJATELJSTVA

*Zakaj je danes narod v eno zlit
sem prihitel gospoda počastit,
ki naš odslej namestnik bo Boga,
ki bolnim bo zdravnik za dušne rane,
ki kakor Izraelcem Bog v puščavi,
delil bo lačnim žive mane.*

Ob ustanovitvi župnije Dolnji Logatec je domačin France Poženel, Matacov, napisal pozdravno pesem, ki jo je na slavnostni dan prebral takrat še ne desetletni Jože Skvarča, po domače Brangarjev iz Martin Hriba. Ta pesem ni bila nikdar objavljena, malo pred svojo smrtjo pa jo je v neizdano povest »Žive Korenine« vpletel France Poženel. Bil je eden od najbolj zaslužnih za kulturno prebujenje v dolnelogaški župniji v začetku 20. stoletja, ki je bilo zbrano okoli Katoliškega izobraževalnega društva, s prostori v Društvenem domu na Griču. Prispevek v zborniku ob 100-letnici župnije se tako osredotoča na življenje Franceta Poženela in njegova prizadevanja na področju prosvete, prav tako je v poglavju pod naslovom »Korenine prijateljstva, ki so prebudile kulturni utrip« osvetljeno življenje in delo Jožeta Skvarče, ki je bil v župniji in širši lokalni skupnosti na področju kulture, njegov nepogrešljivi člen. Oba omenjena Logatčana je ves čas njunega življenja povezovalo iskreno in zaupno prijateljstvo, ki je rodilo kar nekaj skupnih podvigov tako v okviru telovadnega odseka Orli kot tudi na področju amaterskega gledališča.

Saša Musec

KARITAS DOLNJI LOGATEC
– PREDSTAVITEV IN DELO

Dobrodelnost se v Logatcu razvija že vse od leta 1981 in z veseljem lahko rečemo, da je že zelo razvita; prevladuje preprosto delo dobrih ljudi, ki znajo svoj čas zapolniti in deliti tudi z drugimi, ki so pomoči potrebni. Tu ni zapečkarstva ali samote, temveč dobrota in solidarnost do drugih, ki nas v današnjih časih še posebej zelo potrebujejo.

Zelo smo veseli in počaščeni, da lahko pomagamo tistim, ki pomoč potrebujejo, obenem pa se tudi mi pripravljamo na leta, ko jo bomo tudi sami potrebovali in bomo rabili nekoga, na katerega se bomo lahko oprli. Delo v Karitasu ni samo delo brez plačila, temveč tudi mi ogromno pridobimo: spoznavamo ljudi, h katerim pristopamo, in se z njimi povezujemo. Veseli smo vsakega poznanstva in novih ljudi, ki pri nas najdejo uteho in oporo.

Dela nam nikoli ne zmanjka, saj delujemo in pomagamo na različnih področjih: dežuramo v skladišču z oblačili, dvakrat na leto delimo hrano, od tega je enkrat iz evropskega sklada, enkrat pa jo zbiramo v cerkvi (to prinesejo in darujejo radodarni farani). Poskrbimo tudi, da lahko gredo otroci iz socialno šibkejših družin enkrat na leto na morje in da dobijo vse potrebno za šolo.

Ne smemo pa pozabiti tudi naših najstarejših prebivalcev Doma Marije in Marte ter Doma Grampovčnik; tudi tam izmenično dežuramo. Starejše (nad 75 let) obiskujemo ob njihovih rojstnih dnevih in jim s tem polepšamo dan, mesec, leto ... Enkrat letno pa obiščemo tudi vse novokrščence v naši župniji.

ŽUPNIJA OD LETA 1980 DO DANES

Še bi lahko naštevala, saj nam dela in obveznosti čez leto nikoli ne zmanjka. Naše – ponavadi uspešno – leto zaključimo z družabnim srečanjem brez kakršnihkoli obveznosti, čeprav tudi takrat mislimo na naše delo, ter z romanjem v različne države. Tukaj so dobrodošli tudi drugi farani, vse do zasedbe prostih mest na avtobusu.

Za zaključek pa vas vprašam: ste radovedni, kako vse to zgleda? Pridite in pogledjte, delite z nami lepe trenutke, ko vsi odpremo naša srca in dlani ter poprimemo za delo. Ne bo vam žal! Vabim vas prvi ponedeljek v septembru, ko se po poletnih počitnicah spet srečamo.

Dobrodošli!

Marija Klančar

V letu 1980, v letu birme, se je v župniji z mrtve točke premaknilo versko življenje, ki se je odrazilo v vabilu mož in fantov, naj skušajo pripraviti vse potrebno za obnovitev župnišča. Iz tega vabila so izšli prvi sodelavci, ki so bili nato kar nekaj časa člani župnijskega pastoralnega sveta. V vsem tem času se je v formaciji ŽPS zamenjalo več kot 150 Logatčanov. Tako so se v logaški župniji rodile tudi različne službe, ki pomagajo župniku pri upravljanju župnije in cerkvenega premoženja in te, ki opravljajo temeljno trojno cerkveno dejavnost – oznanjevanje, služenje in bogoslužje. To so izredni delivci obhajila, ključarji, organisti, čistilke, krasilke, katehisti, birmanski voditelji, ministranti in drugi. Med logaškimi verniki so nekateri v župniji pustili svoj pečat. To pomeni, da so s svojim talentom, znanjem, darovanim prostim časom in veseljem zastonjsko in nesebično pomagali in tako služili župniji, Cerkvi ter Bogu.

Med mladimi logaškimi kristjani so se organizirale različne sku-

pine in organizacije. Leta 1993 so na pobudo salezijanca Jakoba Trčka in s pomočjo mnogih mladih animatorjev prvič organizirali poletni teden za otroke, imenovan oratorij. Od takrat se na oratoriju vsako leto zbere med 25 in 30 animatorjev ter okoli 100 otrok, ki kvalitetno preživljajo teden počitnic. Spomladi 1994 so se v Logatcu s pomočjo župnika Toneta Kompareta organizirali skavti. Življenje skavtstva je tako okusilo preko 200 otrok in mladostnikov ter nekaj starejših. Istega leta jeseni so ustanovili Mladinski center, ki je mladim ponujal mnogo delavnic, dejavnosti, srečanj ter romanj.

O vsem tem boste lahko podrobno brali v knjigi oz. zborniku, ki je izšel ob 100-letnici logaške župnije. Poleg branja so na ogled tudi fotografije, da si boste dejavnosti, dogodke in ljudi lažje predstavljali.

Tina Hrovatič

SKUPINA NAZARET JE STARA ŽE ŠESTNAJST LET ...

Res je, še dve leti pa bomo našeli že osemnajst polnih let našega dela. Hvala Bogu za to milost. Veliko prijetnih uric se je odvijalo v naših druženjih. Seveda pa se je včasih veselje tudi odmaknilo. Vmes so se vrinile neprijetnosti. Bog pa nam vedno odpira nove možnosti. Zanje se moramo le odločiti. Letos naša župnija praznuje sto let svojega poslanstva. Deset let pa je star Mladinski center naše župnije. Veseli smo, ker smo že vsa leta vključeni v to društvo. Veselimo se tudi vsakega napredovanja. Naši začetki so bili skromni, danes pa je za nami

že nekaj lepih uspehov. V vsaki skupini mladih se veselijo novega podmladka, tako tudi mi. Želimo pa si tudi večje povezanosti s samo župnijsko skupnostjo in upamo, da nam bo to v prihodnje tudi uspelo. Škofijska Karitas Ljubljana bo v naslednjem šolskem letu pričela z ustanavljanjem mladinskih skupin za razna humanitarna dela. K temu se je odzvalo veliko župnij. Tudi naša skupina je bila povabljenja k temu sodelovanju. Z veseljem se bomo odzvali. Pri nas sicer ni mladincev, ampak so prisotni osnovnošolci, zato bomo sodelovali na tak način, ki

nam je najbližji. Skupaj z oskrbovanci Doma Marije in Marte bomo imeli delavnice in podobna srečanja. Taka druženja so gotovo obojestransko koristna. Otroci spoznavajo težave starejših, oskrbovanci Doma pa bodo prav gotovo veseli mlajših in njihove vedrine.

Dragi otroci, vabimo vas v našo družbo. Vključite se lahko že, ko dopolnite šest let. Svoje otroštvo boste lepo dopolnjevali z dobrimi deli. Upamo, da se jeseni vidimo! Več o tem bomo še sporočili v našem koščku.

Skupina Nazaret

Pa še nekaj naših prispevkov

ŽIVIJO!

Sem Iris. Hodim v sedmi razred osnovne šole. Že pet let obiskujem tudi skupino Nazaret. Saj jo poznate?! To je skupina, ki šteje kar nekaj otrok in mentorice Kati, Majdo, Saro ... V skupini izdelujemo razne izdelke, se učimo igrice, seveda pa tudi molimo.

Naše izdelke tudi prodajamo na tržnicah ob praznikih. Igrice pa igramo vsepovsod. Tudi na Radio Ognjišče gremo, kjer skoraj vsako igrico tudi posnamejo. Saj poznate ta radio, kajne? Veste, pri vsakem snemanju je zelo zanimivo. Tudi voditelj, g. Sešek, je zelo prijeten in zabaven. Ob koncu šolskega leta pa gremo s prisluženim denarjem na izlet. Najlepši izlet je bil obisk Stare gore v Vipavi. Prav vsak bi moral tja na obisk, da bi videl, s koliko poguma in vztrajnosti delajo otroci s posebnimi potrebami svoje izdelke. Veliko bi se lahko naučili od njih. Sama sem zelo ponosna, da smo jih obiskali in hvala Bogu in Kati, da

smo se lahko srečali z njimi.

Na koncu bi povedala samo še to, da si iskreno želim, da bi nas Jezus in Marija varovala in bedela nad nami tudi takrat, ko nismo najboljši kristjani.

Iris Rok

Pozdravljeni!

Jaz pa sem Urša. Moje druženje s skupino Nazaret je zelo zanimivo. Udeležujem se samo učenja igrice. Spadam sicer v gornjelogaško župnijo, vendar me delo v tej skupini zelo veseli. Spominjam se prve vloge. Dobila sem glavno vlogo v igrici Miškin nosek. Igrico nas je učila gospa Barbara Soko. V ostalih vlogah pa me je učila gospa Kati Dolenc. Uči nas zelo dobro in nas pripravlja na razne nastope. V letošnjem letu smo imeli v aprilu tudi razna tekmovanja in nastopanja. Najprej so mi zaradi tekmovanja in nastopov tekale solze, ker nisem mogla obiskovati pouka. Na koncu pa sem z veseljem ugotovila, da je bil jok zaman, saj se je na koncu vse lepo izteklo.

Kati Dolenc sem hvaležna, da me je naučila prav igrati. Poseben uspeh je bil pri igrici o Cefizlju in policaju v Butalah. V svojo vlogo sem se zelo vživela. Predstava sem jo tudi na naši šoli v Gornjem Logatcu. Moj nastop mi je omogočil, da sem bila izbrana za sodelovanje v Pionirskem domu v Ljubljani. Tako sedaj svoje vesele trenutke doživljam tudi na igralnem področju.

Urša Rožmanc

Sem Kristina Pokrivač. Imam dvanajst let in že šesto leto obiskujem skupino Nazaret. Obiskujem jo z veseljem, ker se tam zelo zabavam, zelo rada pa tudi ustvarjam. Najbolj se veselim, kadar vžigamo v les in tudi, ko izdelujemo voščilnice. Vsako leto se tudi veselim našega izleta na morje.

Kristina Pokrivač

Tudi jaz sem pri skupini Nazaret že vrsto let. Spominjam se veliko stvari, ki so se odvijale v tem obdobju. Najbolj so mi ostala v spominu snemanja na Radiu Ognjišče.

CERKVENI PEVCI

V mojem sodelovanju pri igrah mi je bila najbolj všeč igra o butalskem policaju. Zanimivo je tudi pri naših delavnicah, ker delamo vedno kaj zanimivega in lepega. Veseli me tudi, kadar na sejmi prodajamo svoje izdelke.

Marta Cigale

Skupini Nazaret sem se pridružila v petem razredu. Povabila me je sošolka Kristina. Naša srečanja potekajo enkrat tedensko, če pa se pripravljamo na nastope, pa tudi večkrat.

Naše delo se prične z molitvijo. Izdelujemo različne izdelke in pripravljamo razne igre. Z njimi nastopamo po cerkvah, ob določenih praznikih pa v Narodnem domu ali na Radiu Ognjišče za Sobotno iskrico. Naše izdelke pa pokažemo in seveda tudi prodajamo na Gregorjevem in Miklavževem sejmu v Logatcu. Tudi jaz se vedno veselim našega končnega izleta.

V skupini Nazaret se imamo lepo. Priporočam vam, da se nam pridružite!

Urška Šusto

Župnija kot občestvo je sestavljena iz več različnih služb. Ena zelo pomembnih je tudi cerkveno petje. V novo nastali knjigi, posvečeni stoti obletnici naše župnije, smo pevci pripravili več prispevkov, ki opisujejo dogajanja, povezana s cerkveno glasbo, pevci in organizirani. Bogata vsebina več avtorjev lepo opisuje cerkveno petje od samega začetka župnije

do današnjega časa in je bogato opremljena s fotografijami, ki so se ohranile pri pevcih. Ker je bila vsebina podrobneje predstavljena že v prejšnji številki Farnega lista, mi preostane le, da vas prisrčno povabim k zanimivemu branju in seveda k prijetnemu poslušanju nove zgoščenke, ki je prav tako izšla ob našem jubileju.

Boštjan Verdinek

ZAHVALE ZA KNJIGO

Vseh sodelavcev pri knjigi je bilo zelo veliko. V knjigi sami ni mogoče omeniti vseh imen. Zato bi radi to pomanjkljivost na tem mestu nekoliko popravili.

Knjige ne bi bilo pred nami v taki obliki, če ne bi imeli fotografij. Zbiranje takšnega gradiva je naporno in dolgotrajno delo. Tu bi se radi zahvalili vsem, ki so prispevali svoje fotografije.

Poleg glavnih fotografov, ki so navedeni v kolofonu knjige, je nekaj kvalitetnih fotografij za knjigo prispeval tudi Marjan Verč.

Radi bi se zahvalil tudi vsem, ki so prispevali stare fotografije, pa jih poimensko nismo navedli. Njihovo ime se skriva pod splošno oznako župnijskega arhiva.

*Tone Vilar
Marija Gorjanc
Julijana Puc
Vida Puc
Fani Mihevc
Anton Kavčič
Anton Blažič*

Fotografije za poglavje Duhovni poklici so prispevali:

*S. Barbara Čuk
Marjan Čuk, OFM
Jože Gregorič
Ciril Istenič
France Maček
Ester Potrebueš
Valentina Rupnik
S. Polona Švigelj
Natalija Mezeg
Špela Fortuna*

Druge fotografije, zlasti za Skavte, Oratorij, Nazaret in Dom Marije in Marte so prispevali:

*Matej Hozjan
Tilen Kranjc
Damjan Hrovatič
Matej Mihelčič
Kati Dolenc
Leonida Župančič*

Posebna zahvala gre tudi Francu Muscu, ki je prispeval za knjigo nekaj svojih risb.

Pri tehničnih zadevah – koordinacija, sklicovanje sestankov,

obveščanje, vključno z napornim (in dragim) telefoniranjem itd. – so pomagali še:

*Marjan Verč
Drago Malavašič
Metoda Gradišek*

Tudi drugi dogodki prazničnega tridnevja – petkova akademija v Narodnem domu, sobotni Križ-kraž mladih, razstava skupine Nazaret, razstava fotografij ob stoletnici župnije, priprava nedeljske svete maše v večnamenski dvorani in izvedba Farnega dne so zahtevali veliko truda in požrtvovalnosti. Vse se je z dobro voljo in veseljem lepo izteklo. Hvala vsem, ki ste pripomogli k prazničnemu vzdušju. Naj Vam Bog povrne!

*Župnik Janez Kompare
in uredniški odbor*

PRAZNIČNO TRIDNEVJE OB 100. LETNICI

Praznično tridnevje ob 100. letnici naše župnije, se je po skrbnih pripravah začelo v petek, 18. junija, ko je bila v Narodnem domu »slavnostna akademija.« Program, prežet s pesmijo in govorno besedo so soustvarjali spoštovani gostje, dr. Janez Juhant, mns. Tone Kompare, s. Judita Mihelčič, dr. Milan Trobič, Alen Širca, Ljudmila Treven, Marjan Grdadolnik in pevci pevskih zborov vseh generacij, ki so ob tej priložnosti posneli tudi zgoščenko z naslovom, Stoletje ljubezni. Program je vodila Janja Nagode.

Monografija Pod oboki Sv. Nikolaja, ki je nastala pod uredniško roko dr. Milana Trobiča in Alena Širce pa je svojevrstno darilo vsem ljudem v tem prelepem notranjskem delu naše domovine. V njej so zbrani zapisi mnogih piscev, ki so povzeli pomembne dogodke v času stoletja in s tem zabeležili pomembno sporočilo o delu in življenju v župniji, bodočim rodovom.

»Bog je tisti, ki vodi zgodovino«, je v svojem pozdravnem govoru poudaril župnik Janez

Nagovor dr. Janeza Juhanta

Glavna urednika knjige

Slavnostni govorci na petkovi akademiji

Kompare in se ob tej priložnosti zahvalil za vse, kar nam je bilo v času stoletja podarjeno in narvrženo po volji Gospodovi.

*Besedilo: Metoda
Fotografije: Marjan Verč*

Himno Stoletje ljubezni so zapeli vsi zbori

KRIŽ KRAŽ MLADIH 2010 ALI PRAZNIK MLADIH V DOLNJEM LOGATCU!

Uspelo nam je izpeljati že tretji Križ Kraž Mladih, ki je minil v znamenju vere, veselja, nasmehov in iskrivih oči. Dan smo začeli z odličnim dekanijskim bandom The Jacks, ki nas je z glasbo ogreval vse do delavnic. Poiskali smo vse dele velike sestavljanke z geslom »Po dobri poti Jezusu naproti!« in sliko uspešno sestavili. Sledile so delavnice, ki so bile skrbno izbrane in tako je prav vsak našel nekaj zase, tako otroci kot starejši.

Po delavnicah je sledil vrhunec dneva s sveto mašo, ki jo je vodil g. Gregor Kunej. Še vedno nam v spominu ostaja pridiga, v kateri smo bili mladi dejavni in smo na ta način odkrili pomen evangelija, ko učenca potujeta v Emavs.

Dan se je zaključil z žurom, ki nam ga je pripravil Ex Stična Band, in odličnimi palačinkami.

Dan mladih je za nami in v srcih obiskovalcev in animatorjev še vedno odzvanjajo pesmi, besede gostov in odlična energija mladih. Sedaj pa

Glasbena skupina The Jacks na Križ Kražu mladih

Veselo razpoloženje

stopimo naprej po dobri poti Jezusu naproti vse do naslednjega Križ Kraža Mladih, ko se bomo lahko spet skupaj veselili mladosti in vere.

*Besedilo: Majdi Zdešar
Fotografije: Marjan Verč*

Animatorji za Križ Kraž mladih

PREDSTAVITEV DELA SKUPINE NAZARET

Razstava slik skupine Nazaret

Ob praznovanju 100. obletnice župnije Dolnji Logatec je svoje delo predstavila tudi skupina Nazaret, ki pod vodstvom Kati Dolenc deluje že polnih 16 let. Otroci se že vsa leta zbirajo enkrat tedensko skozi šolsko leto v ustvarjalnih delavnicah, pripravljajo pa tudi gledališke in lutkovne predstave. Sprva so se zbirali po domovih, z ustanovitvijo Mladinskega centra svetega Nikolaja pred desetimi leti pa so se pod njegovim okriljem dobivali najprej v Miklavževem vrtcu, nato v župnijskih učilnicah ter v Domu Marije in Marte. Pred kratkim so za delavnice in gledališke vaje pridobili prostore galerije Hiša sonca na Notranjski

14, kjer so 19. junija ob 17. uri odprli pregledno razstavo svojega dosedanjega delovanja. V kratkem kulturnem programu so člani gledališke skupine Nazaret zaigrali igrico Frana Milčinskega v priredbi Marcela Štefančiča *Kako bi se Butalec za malo rešil sitne Katre*. Igrico je režirala Kati Dolenc. Marta Cigale, tudi članica skupine Nazaret pa je na citre zaigrala slovensko ljudsko *Sonček čez hribček gre* in *Etüdo* iz zbirke nemških pesmi.

Na razstavljenih fotografijah so zabeleženi utrinki s srečanj, delavnic, gledaliških in lutkovnih predstav ter z izletov skupine. Razstavljenih pa je tudi nekaj izdelkov iz ustvarjalnih delavnic.

Na prireditvi se je zbralo lepo število obiskovalcev, med njimi kar nekaj nekdanih članov skupine, ki so ob prijetnem druženju obujali spomine na skupno prehojeno pot. Vsekakor si je razstavo vredno ogledati. Mogoče se bo še kdo od obiskovalcev prepoznal na kateri od razstavljenih fotografij. Delovanje skupine je gotovo spodbudna oblika druženja, saj mladim omogoča ustvarjalno preživljanje prostega časa, navezovanje stikov z vrstniki in tudi s starejšimi – skupina velikokrat obišče ostarele v obeh logaških domovih, obenem pa mlade vzgaja in pozitivno vpliva na njihovo doživljanje in oblikovanje sistema vrednot. Skupina so bo v času poletnih počitnic razšla, z delovanjem pa bo nadaljevala jeseni, v začetku novega šolskega leta. Takrat v svoje vrste vabijo tudi nove člane: mlade, otroke od 5. leta dalje, pa tudi starejše – mlade po srcu, ki so pripravljene svoj čas podariti naši mladini.

*Besedilo: TPŠ
Fotografija: Marjan Verč*

RASTAVA FOTOGRAFIJ V STEKLENMI DVORANI

Ob praznovanju 100-letnice župnije je bila 19. junija 2010 v Stekleni galeriji ob večnamenski športni dvorani OŠ 8 talcev otvoritev razstave fotografij Toneta Rupnika in pokojnega Antona Vilarja. Na ogled so bili postavljeni dokumenti časa in prostora, dogodki iz preteklosti in današnjih dni.

O razstavi in fotografijah je spregovoril Alen Širca. Posebno je izpostavil mojstrsko fotografiranje Toneta Rupnika in njegov klasičen način fotografiranja, ki daje posnetkom tisto ostrino in lepoto, kateri ujame

le potrpežljiv fotograf, čakajoč na pravi trenutek svetlobe in danosti kraja.

Nato je o Antonu Vilarju, svojemu stricu, nekaj besed povedala Marija Gorjanc.

O dogodkih iz preteklosti, ki vplivajo tudi na sedanost pa je svoje misli in čutenja izrazil Jan Mihevc, ki je na fotografiji, ob »prihodu« zvonov v Logatec, prepoznal svojega starega očeta in očeta (ki je imel takrat 12 let) ter poudaril izročilo, dediščino, tradicijo, ki se prenaša iz roda v rod ter zavest o tem, da vemo, kdo smo, kje so naše korenine.

Razstavo so pripravili Dušan Mihelčič, Jan Mihevc, Alen Širca, Marjan Verč in Drago Mala vašič, seveda ob pomoči tudi drugih sodelavcev. Fotografije Antona Vilarja je za to priložnost dal njegov vnuk Anton (Tone) Vilar.

Fotografije za razstavo pa je brezplačno povečal, pripravil in tiskal Tomo Strle s svojo Agencijo Citrus.

*Besedilo: N.M.
Fotografija: Marjan Verč*

POZDRAV ŠKOFU JAMNIKU OB 100-LETNICI ŽUPNIJE

Pozdravljeni v čudovit praznik naše župnije. Zunaj sicer dežuje, naš praznik pa zato ni nič manjši.

Ob spremljajočih dogodkih praznovanja stoletnice naše župnije in spominjanju dogodkov iz preteklosti me prevzema občutek velike hvaležnosti. Vse misli lahko strnem v zahvalo Bogu, da me je v svojem načrtu postavil sem in zdaj.

Včasih se komu toži po starih časih, takih zelo starih in tistih bližnjih. Jaz pa ne vem, kje naj začnem naštevati dogodke, ki sem jih imela priložnost doživeti brez vsake zasluge; začetek demokracije, osamosvojitve, izogib vojni, papeževa obiska, in v tem trenutku evharistični kongres, 100-letnica župnije ...

Ko so Logatčani pred 100 leti končno dobili svojo župnijo in svojega župnika, nihče ni mogel vedeti, kaj vse bo prineslo naslednjih sto let. Tri države, dve vojni, žalost in veselje, smrt in življenje ...

Tudi mi ne vemo, kaj bo naslednjih sto let. Vemo pa, za katere stvari se moramo zahvaljevati in vemo komu.

Čudovita so pota Gospodova!!

Evharistijo je vodil dr. Anton Jamnik.

Evharistije se je udeležilo veliko naših faranov.

Glasba na evharistija je bila čudovita.

Župnik daje slavo Bogu.

Danes bomo v berilu slišali: »Nad Davidovo hišo in prebivalce Jeruzalema bom razlil duha naklonjenosti in prošenj.«

Dragi Logatčani, nad nami je ves čas prisoten duh naklonjenosti, več čas je z nami Gospod.

Višek in središče našega praznovanja bo maša, med katero bomo v srcih na oltar prinesli vse naše prošnje in spomine, vezane na župnijo, vse žive in pokojne logaške farane, nas doma in tiste razkropljene po domovini in tujini.

Ob prazniku smo medse povabili goste, da praznujejo z nami in da nam oplemenitijo praznovanje. V naši sredi pozdravljamo gospoda Antona Jamnika, ljubljanskega pomožnega škofa, ki nam s svojo prisotnostjo sporoča povezanost udov Cerkve.

Spoštovani gospod škof, hvala da ste prišli k nam in da se boste zahvaljevali in praznovali z nami. Z veseljem vam bomo prisluhnili, povejte nam kaj spodbudnega, usmerite naše misli na Božjo prisotnost in tudi v prihodnje se nas spominjajte v svojih molitvah.

Dobrodošli pri nas!

družina Brand

FOTO UTRINKI IZ FARNEGA DNE

Foto: Marjan Verč

Čušin (levo) in Bunič (desno) na farnem dne

Čušin je imel monoidramo o Jobu v cerkvi.

Plakat za

Golaž godba je v dvorani zatresla čevapčiče.

Farni dan

Za dobro razpoloženje je skrbel tudi župnik.

TO JE DAN, KI GA JE NAREDIL GOSPOD ALI DOBRO MI JE TUKAJ

Saj poznate tista jutra: prezgodnje bujenje, odločanje, kaj vzeti s seboj na pot, da ne bo prevroče in ne premrzlo, prepričati otroke, da se je treba počesati ... Pa vendar v meni ni bilo nejevolje, pa tudi kaknega velikega veselja ne. Vede-la sem, da je pred nami naporen dan: romanje na evharistični kongres v Celje.

Po poti proti železniški postaji se je začel »promet gostiti«: precej ljudi se je zgrnilo na peron: od starejših, do mladih zakoncev s čisto majhnimi otroki. Ko sem videla to pisano družici-

no, me je navdalo veselje; še posebej, ker so se na pot odpravili ljudje, ki ponavadi ne gredo takole z vlakom, in s četico otrok, saj je to kar naporna zadeva. »Končno eno romanje, kjer so zraven otroci, veliki in mali,« me je spreletelo, kajti na farnih romanjih je precej drugače.

Vožnja, prijazni klepeti, zamuda zaradi pokvarjenega vlaka z Jesenic. Vročina že nabija v hrbte, ko se vzpenjamo proti stadionu. Množica je počasna, vhod 1 zaprt, vhod 2 prav tako ... pa smo obšli stadion – in še vedno smo bili zunaj. Nekateri so se prerekali z redarji, drugi skomigali z rameni, tretji bili tiho. Kaj pa naj bi?

Poiskali smo si senco, resda malo odmaknjeno od stadiona, a s pogledom na oltar in oba monitorja. Tudi malo odmaknjeno od vzdušja, čeprav se je vse dobro slišalo. Izmenjamo si SMS s hčerkama, ki sta na pevski tribuni in v središču dogajanja. Nato se udobno namestimo in prisluhnemo. Pedro Opeka je ognjevit, zato žanje aplavze. Glasba. Sv. maša. Razglasitev Lojzeta

Grozdeti za blaženega. Veliko spodbudnih besed, navdušenje množic ...

Zazdi se mi, da sem v nekem drugem času in prostoru: *K Jezusu so se zgrinjale množice. Pose-dli so po tleh in prisluh-nili. Jezus je moral govoriti na glas, da so ga slišali. Pet tisoč ljudi zavzame kar nekaj prostora. Pustili so delo in prišli. Sedli na kamne ali v travo in poslušali. Vmes mirili otro-ke, popili požirek vode. In dobro jim je bilo. Dobro jim je bilo.*

Gospod, tudi mi te poslušamo. Jaz, mož, otroci, prijatelji. Tukaj smo, ko govoriš po svojih izvoljenih, tudi po mlademu mučencu, ki ga mladi današnjega časa ne razumejo dobro. Umreti v mladih letih za vero – a ni to malo čudno? Ko v računalniških igriceh v eni minuti umre par deset ljudi, v filmih se jih sto postreli, kaj pa je potem, če tukaj eden umre?! Ja, oznanjati v današnjih časih je težko. Pa vendar: Jezus govori. Tukaj in zdaj. Prihaja. K meni, k sosedu. Ne sprašuje, če razumem. Ljubezni pač ni mogoče razumeti.

*Gospod, dobro mi je tukaj. Ničesar ne potrebujem. Samo tvojo besedo. Tvoj pogled. In vem, da bo vse dobro. Pri tebi je vedno vse tako preprosto. In dobro. Gospod, **dobro nam je tukaj**. Ostati v tej travi, te poslušati vse tja v večnost.*

Vstanem, da grem k sv. obhajilu.

*Grem h Gospodu. Da se ga dotaknem. Da mu povem ... kaj sem mu že hotela jamrati in tožiti? Kaj vse mi ni všeč? Služba ni idealna, otroci niso tisto, kar bi lahko bili, politika me jezi, gospodarstvo skrbi ... Ne, ne! Nič več ne čutim teh tegob, nobenega godrnjanja ni. Grem k Njemu, da mu povem: **Tako dobro mi je tukaj! Sedeti pri tvojih nogah in te poslušati**. Danes ali pred dva tisoč leti. V Palestini ali na celjski travi. Vse se izgubi: vse male in velike skrbi. In globoko v sebi se zavem: Tukaj je Gospod, zato mi je tako dobro.*

*Zato vročina žge, a ne zažge, zato otroci sitnarijo, a se mame ne jezijo. **Kako dobro je biti pri Gospodu!***

Besedilo: LjuT

Fotografije: Tomo Strle

REVIJA CERKVENIH PEVSKIH ZBOROV VRHNIŠKE DEKANIJE

Na letošnjo binkoštno nedeljo, 23. maja, je bilo na Vrhniki pri Sveti Trojici že tradicionalno dekanjsko srečanje pevskih zborov. Redno se ga udeležuje tudi naš župnijski pevski zbor. Letos je bil program petja evharistično usmerjen, tako je vsak zbor zapel dve evharistični pesmi. Naš zbor je izbral: *Čuj, skrivnostno povabilo* Vinka Vodopivca in *Jezusa ljubim* skladatelja p. Angelika Hribarja. Sodelovali so še zbori iz Horjula, Rakitne, Bevk, Rovt, Preserij, Borovnice, Gornjega Logatca, Podlipse in z Vrhnik. Da v nekaterih župnijah posvečajo veliko pozornosti bogoslužnemu petju, je videti

tudi po tem, da imajo več cerkvenih zborov. Tako so se srečanju pridružili tudi moški pevski zbor z Rakitne, mešani pevski zbor iz Gornjega Logatca in mladinska mešana pevska zbor iz Podlipse in z Vrhnik. Na koncu so zapeli vsi zbori skupaj ob spremljavi trobilnega orkestra iz Logatca.

Že vsa leta sodeluje na dekanjskih srečanjih tudi profesor Jože Trošt, ki vodi združeni zbor na zaključku srečanja. Letos je bilo zanj to nekaj posebnega. Pred kratkim je namreč praznoval visoki sedemdeset let. Gospod župan iz Logatca mu je v imenu pevcev voščil s krajšim

govorom, trobilci pa so mu zaigrali slavnostno fanfaro. Gospod profesor je bil vidno navdušen in se je pevcem zahvalil ter poudaril, da se je naših srečanj vedno z veseljem udeleževal in bo z veseljem prihajal tudi v prihodnje. Srečanje smo zaključili z zakusko in druženjem pred cerkvi.

Namen tovrstnih srečanj je spodbujanje cerkvenih pevskih zborov k učenju novih skladb pa tudi dati prilžnost zborom, ki večinoma prepevajo le pri bogoslužju, da se predstavijo še pred publiko. Pevci se teh srečanj radi udeležujemo in se z njih vedno vračamo zadovoljni in dobre volje.

Franc Kogovšek

FARNO ROMANJE

Tako kot vsako leto se bomo tudi tokrat odpravili na **FARNO ROMANJE** zadnjo soboto v avgustu.

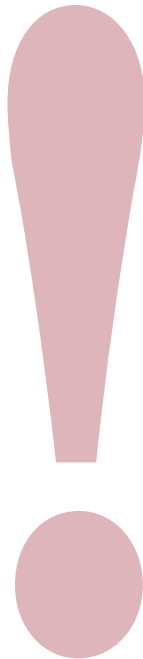
Naš cilj bo romarsko središče **MARIJA BISTRICA na Hrvaškem**. Pot nas bo vodila skozi Oroslovje do Gornje Stubice, ki je znana po voditelju kmečkih uporov, Matiji Gubcu. V Mariji Bistrici, ki je postala romarsko središče že v 17. stol., ko se je župniku Brezariću prvič prikazala Marija v modri obleki, in je od takrat kraj, kjer se je zgodil marsikateri čudež, bomo imeli spokorno bogoslužje, sv. evharistijo in molitev križevega pota, ki vodi do znamenite Kalvarije.

Srčno vabljeni na skupno druženje vsi ljudje DOBRE VOLJE, še posebej mladi in družine z otroki.

V skupni molitvi in prošnji bomo prosili za dober začetek šolskega leta in se zahvalili za vse, kar nam je prineslo poletje. Čas, ki si ga vzamemo drug za drugega, nas ob skupni molitvi povezuje in daje priložnost, da se med seboj še bolj spoznamo.

Farno romanje je tudi posebna manifestacija medgeneracijskega druženja, ki je zlasti za mladi rod dragocena učna ura, v kateri se učijo strpnosti in sprejemanja življenja v realnem svetu.

Prijavite se lahko v župnijski pisarni.

SLOVO OD GOSPODA KAPLANA ANDRZEJA

Gospod kaplan Andrzej M. Gosek, ki je bil tri leta med nami, odhaja konec julija za župnika v župnijo Ljubljana – Zalog/Kašelj. Za vso pastoralno delo, ki ga je opravljal v naši župniji, se mu zahvaljujemo in naj ga spremlja Božji blagoslov.

V nedeljo, 25. julija, smo se pri obeh svetih mašah poslovili od njega.

Župnik Janez

IZ KATEHETOVE BELEŽNICE

»Gospod, nas, starše, kličeš, naj pomagamo otrokom rasti, naj jim pokažemo pravo pot, da bi postali dobri ljudje in božji otroci. Če hočemo, da bo mlajši rod ostal veren, moramo mi v svojem krščanskem življenju prvi dajati zgled globoke vere. Pojdimo z otrokom k sv. maši, skupaj berimo Sv. pismo in skupaj molimo. Gospod, prosim te, daj nam moči, da bomo mogli izpolniti zaupamo nam poslanstvo in biti otrokom priče vere,« je v prošnjah pri bogoslužju ob koncu veroučnega leta prosila katehistinja Špela. Velika obveza za starše je v tej prošnji. Žal se je marsikateri ne zavedajo dovolj. S posledicami, ki temu sledijo, pa se srečujemo kateheti pri svojem delu z mladimi.

Najbrž ni potrebno posebej poudarjati, da je lahko otrokom, ki doma niso deležni krščanske vzgoje ob zgledu svojih staršev, velikokrat mukotrpno poslušati vsebine, ki jih poslušajo pri verouku. Še večja zadrega pa nastane pri skupnih molitvah, saj je kar nekaj otrok v vsaki generaciji, ki ne znajo osnovne molitve oče naš. Tukaj niso

mišljeni otroci, ki so se šele vpisali k verouku, pač pa veroučenci višjih razredov.

Vse bolj sem prepričana, da je bolj kot vpis otroka k verouku za starše pomembna priložnost, da se seznani z obveznostmi, ki jih vpis prinaša. Da se kot starši vprašajo, ali je njihov otrok deležen krščanske vzgoje in vrednot tudi doma, v družini. To pomeni, da starši živijo in delujejo kot kristjani, se redno udeležujejo svete maše in se s tem dejavno vključujejo v krščansko skupnost. Morda bo imel kdo ob tej »drzni« misli pripombo, da je to poseganje v zasebno življenje. Toda, dragi starši, če vaš otrok ne vidi zgleda v vas, ga ne bo videl ne v katehetu ne v duhovniku. Ob tem se vprašamo, čemu naj se otrok, ki nima najpomembnejše podpore doma, »muči« pri urah verouka. Stiske, ki jih takšni otroci doživljajo že ob vprašanju, če so bili pri sv. maši, so slaba naložba za njihov osebni razvoj in učenje etike, ki skozi vzgojo gradi vrednostni sistem, o katerem nas uči Jezus. Nadškof Stres je v svo-

jem nagovoru ob »Mariji romarici« dejal, da postanemo s tistim trenutkom, ko prejmemo sv. krst udje Cerkve. S tem smo se zavezali, da bomo spoštovali in se trudili živeti po nauku Cerkve, ki doživi svoj vrhunec pri sv. evharistiji. Moderni način dojemanja vere in spoštovanje občestva ob zagovarjanju svoboščin in osebnostnih pravic mnoge odvrča tako od udeležbe pri sv. evharistiji kot (so)delovanja v skupnosti. Vse bolj pogosta krilatica – *sem globoko veren, k maši pa ne hodim* – govori o notranji »neurejenosti« in napačnem razumevanju sprejemanja vere. Veri človek se nenehno sprašuje – *Kdo je za mene Jezus Kristus?* – s katerim pa se najgloblje srečuje prav pri sv. evharistiji. Star pregovor *Daleč od oči, daleč od srca* nam pove, da če nečesa ne negujemo z vsem bitjem, z vsem, kar smo, ne more živeti ne v nas in ne po nas.

Ob zaključku še enega veroučnega leta si v času počitnic vzemite čas tudi za razmislek o tem, kako dejavno se boste vključevali, skupaj

z vašimi otroki, v spoznavanje verskih resnic predvsem preko molitve in z obiskovanjem sv. evharistije. Brez tega temelja, ki ga lahko zgradite samo vi, bodo vaši otroci

imeli bolj malo možnosti, da resnično spoznajo vso veličino Božjega stvarstva in ponotranjijo bistvo prave vere. To pa je cilj, ki si ga vsako leto znova trudimo doseči

kateheti za vsakega veroučenca posebej. Naj vas pri tem razmišljanju obilno napolnjuje Sveti Duh in spremlja Božji blagoslov.

Metoda

OB ZAKLJUČKU VEROUKA ZA PRVI RAZRED

V letošnjem šolskem letu je obiskovalo verouk trideset prvošolcev, ki so bili razdeljeni v dve skupini. Skupaj smo gradili skupnost bratov in sester v Kristusu, se učili sodelovanja, odpuščanja, odgovornosti, poslušanja, odprtosti ter radosti srca. Vse preko majhnih, vsakodnevnih dejanj, npr. posoditi barvice drugemu, sodelovati v mali skupini, ponuditi roko v pozdrav, pokrižati soseda, narisati risbico za ostarele ...

Otroci le preko konkretnih dejanj ter našega zgleda razumejo pomen ljubezni ter služenja. Zato je verouk šola ljubezni in je nadgradnja domače splošne in verske vzgoje. Sam Bog pa ve, na katero pot bo poslal vsakega od nas, in tudi ve, da bo pot vse prej kot ravna in predvidljiva ter da bo za vsakega otroka, starše ter družino drugačna, namenjena prav njim.

Ob zaključku veroučnega leta smo se pri sveti maši zahvalili za vse prejete darove ter za duhovno rast. In nikoli se ne prenehajmo zahvaljevati. Ljubega Boga pa prosimo, naj nas med poletnimi viharji ali mirnimi sapicami varuje, brani ter nas naredi dovzetne za njegove milosti.

Kaj je otroke pri verouku nagovorilo, česa se spominjajo?

Lina – ko smo šli v cerkev

Asja – ko smo šli na pokopališče in v zlatarno

Amalija – ko smo risali sebe

Tia – ko smo šli v Dom ostarelih

Klara – ko smo šli v cerkev

Miha – ko smo bili na križevem potu

Ema – ko smo šli v Dom ostarelih

Jure – ko smo delali ovce

Nika – ko smo delali naloge

Neža – ko smo delali ovce

Špela – ko smo šli v Dom ostarelih

Lina – ko smo veliko molili

Nejc – ko smo delali naloge ter radi molili

Nik – ko smo delali ovčke

Ožbej – ko smo Jezusa pozdravili na pokopališču

Jernej – ko smo delali naloge pri verouku
Rok – ko smo šli v cerkev ter opazovali naravo

Jernej – ko smo šli v Dom ostarelih

Jan – ko smo šli v Dom ostarelih

Blaž – ko smo šli v zlatarno in gledali Sveto pismo z rokavicami

Katehistinja Tanja

OBHAJILA IN BIRME V ŽUPNIJSKI SV. NIKOLAJA (izbor)

Obhajila

Birme

ROMANJA SODELAVCEV KARITAS in drugih faranov (od 2000 do 2009)

Švica, 2000

Slovaška, 2001

Italija, Asissi, 2004

Češka, 2005

Italija, Santa Madonna della Corona, 2006

Madžarska, 2007

Poljska, Krakow, 2008

Srbija, 2009

Stoletnico župnije je KUD Adoramus počastil na najlepši način: s pesmijo. Zapeto in zaigrano. Želja Marjana Grdadolnika, vsestranskega glasbenika, je bila: posneti zgoščenko, na kateri bodo prepevali vsi pevski sestavi: Otroški pevski zbor, Mladinski pevski zbor, Sekstet Adoramus, Mešani pevski zbor župnije in Mešani pevski zbor Adoramus. Gospod je delo in napore obilno blagoslovil, saj smo v roke dobili prijetno poslušljiv in oblikovno zelo lep CD. Zgoščenka s štiri-najstimi skladbami, med katerimi je tudi naslovna pesem, napisana za ta jubilej, človeka razveseli tako po pevski plati kot po spremljevalni instrumentalni: orgle, kitara, violina, bobni, flavta, godalni orkester. Tudi izbor skladb je raznolik: od duhovnih popevk do klasične zborovske sakralne pesmi v slovenščini in latinščini. Poleg številnih pevcev in instrumentalistov so sodelovali vsi vodje sestavov: Eštera Grdadolnik, Katarina Kurtjak, Mihaela Kavčič, Boštjan Verdinek in Marjan Grdadolnik. Tri skladbe so sad komponiranja domačih glasbenikov: Jaka Jerine in Marjana Grdadolnika. Zgoščenka je posnelo Radio Ognjišče.

Zgoščenka Stoletje ljubezni sodi v vsako logaško družino, ki ima vsaj malo rada glasbo. Je pa tudi čudovito darilo. Kupite jo lahko v župnišču (cena: 10 eur).

Knjiga *Pod oboki sv. Nikolaja* z obsežnimi prispevki prepleta izročilo in zgodovino ter tako pomembno prispeva k že zapisanemu o Logatcu. Njen poseben poudarek je zlasti v opisu šeg in navad cerkvenega leta na Logaškem.

Kot dokument časa in župnije, le-to predstavi v luči delujočih občestvenih skupin.

V njej so zapisi o župniji kot pojavu, njem pastoralnem poslanstvu in duhovnih poklicih, ki so njen živi sad.

Prek zapisane kronike župnije za obdobje 1990–2010 in s svojo sporočilno vrednostjo je primerno darilo za mnoge priložnosti in je hkrati nepogrešljiva v vsaki družinski knjižni zbirki.

**KNJIGO LAHKO KUPITE V ŽUPNIŠČU, KNJIŽNICI IN DZS-ju
PRIČAKOVAN PRISPEVEK ZANJO JE 38,00 EUR.**

Sredstva zbrana s prodajo knjige bodo namenjena dokončanju medgeneracijskega doma na Griču.

